

Charlotte Debecker en familie: ‘(Ei)kes kanker’ Uitgegeven in eigen beheer, Bornem 2013. ISBN 9781616273514 (Eierstokkanker/ED/1)Zie ook:

<http://charlottehaarstrijdtegenkanker.blogspot.nl/>

Het boek kan besteld worden via

[http://www.shopmybook.com/nl/Charlotte-Debecker/Charlotte-haar-strijd-tegen-kanker-\(met-kleurenfotos\)](http://www.shopmybook.com/nl/Charlotte-Debecker/Charlotte-haar-strijd-tegen-kanker-(met-kleurenfotos))

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van 193 pagina's op basis van blogs van Charlotte Debecker, waarin zij beschrijft hoe bij haar eierstokkanker werd geconstateerd en hoe zij en haar familie daar gedurende het jaar van behandelingen, operaties en chemo mee om zijn gegaan. Het boek staat niet zozeer stil bij de medische kant van het verhaal, maar gaat vooral in op de ervaringen met de ziekte die Charlotte, soms afgewisseld door familieleden (meest moeder) via haar blogs de wereld in stuurde. Met bijdragen van alle familieleden en een katern met kleurenfoto's.

Over de schrijfster: De Belgische Charlotte Debecker (nu 16) groeit op in een gezin met drie kinderen: Julie, Frederique en Charlotte. Haar ouders Ann en Ferdy hebben een restaurant Eyckerhof te Bernem. Charlotte zit doordeweek op een internaat te Brugge, Spermalie. Op vijftienjarige leeftijd werd bij Charlotte eierstokkanker vastgesteld, waarvoor zij behandeld werd in het academisch ziekenhuis te Gent.

Korte beschrijving: In haar blogs uit 2011-2012 beschrijft Charlotte hoe ze behandeld werd en aan de chemo moest voordat ze geopereerd kon worden, meteen nadat duidelijk was dat ze eierstokkanker had. Haar leven en dat van haar ouders, broer en zus werden een jaar lang gedomineerd door wat de ziekte van hen en Charlotte vroeg.

Uitgebreid valt te lezen wat in het leven van de 15-jarige Charlotte belangrijk was: de steun die ze had van haar vrienden en studiegenootjes op school, contacten via internet, facebook, blogs die ze bijhield om iedereen mee op de hoogte te houden van wat er in haar leven gebeurde.

Zo lezen we over bezoeken van vrienden, bijkletsen, etentjes, ontspanning en quality gezinstijd. Ziekenhuisopname perioden, dagbesteding en gebeurtenissen in het ziekenhuis komen ook aan bod, onderwijs volgen via het internet, bezoek van docenten en medeleerlingen, evenals spanning voor onderzoeken, uitslagen en chemo's, pijn, aftakeling, goede zorg en ondersteuning, voorkeuren voor verpleging, artsen en complicaties. En uiteindelijk, toen de chemo's en operaties achter de rug waren, over terug meedoen op school, veranderingen, angsten, moeilijke en fijne reacties. Ook haar naaste familieleden vertellen aan het eind van het boek hoe zij met deze ziekte zijn omgegaan.

Wat viel op: Dit boek laat echt zien hoe het leven van een 15-jarig meisje op z'n kop staat door kanker. Hoe ze omgaat met de ziekte, hoe haar wereld er dan uit ziet en hoe die, en ook het gezinsleven door de ziekte verandert. Belangrijk zijn de contacten met school, het blijven op school, de opvang binnen het gezin.

Opvallend was ook hoe moeilijk het terugkomen op school was. En dat ze na verloop van tijd last kreeg van angsten, slecht kon slapen en een psychologe consulteerde (die ook een bijdrage aan het boek levert). Deze psychologe confronteerde haar ermee dat de oude puber Charlotte niet meer bestaat, hoe graag ze dat ook zou willen en dat zij

het moet doen met de Charlotte die zij is geworden; een jonge vrouw. Ook de bijdrage van zus Julie verwijst daarnaar. En ook naar wat voor brussen moeilijk kan zijn.

Citaten: Pag. 7: ‘Zaterdagavond 26 november stort onze wereld letterlijk in elkaar. ‘Kanker’. Wat nu? Toch niet bij ons? De kinderarts benadrukt om onze beroepsactiviteiten voor enige tijd aan de kant te zetten en onze energie in ons kind te steken.’

Pag. 16-17: ‘Eindelijk een nacht goed geslapen, wel begrijpelijk met zo’n mooie knuffel die ik van de klas heb gekregen. Toen ik wakker werd en mijn computer opende, stond mijn facebook geen minuut stil. Mijn klas had informatica, ze kregen een vrij uurtje internet om met mij te praten. Daar heb ik enorm van genoten!

Toon ze mijn ontbijt brachten was ik wel wat verdrietig. Wetend dat ik normaal omringd ben door al mijn vrienden, terwijl ik nu alleen in mijn kamer zit. (...) P.S.: Mensen van Spermalie, de douchen zijn hier heerlijk. Heel de tijd warm water:)’

Pag. 66: ‘Je kind zo zien afzien is het laatste wat je als ouder wilt. Als ouder zou je haar ziekte graag overnemen, maar dat gaat nu eenmaal niet.’

Pag. 145: ‘Ik heb het al zo moeilijk om mij te concentreren en dan kunnen sommige leerlingen het niet nalaten om lelijke dingen tegen mij te zeggen.’

Recensie/extra:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.467263149990820.125717.426128474104288&type=3>

<http://julinehelsinki.blogspot.nl/2011/11/als-een-klap-in-je-gezicht.html>

<http://www.pressdisplay.com/pressdisplay/viewer.aspx>